

NACHTJAGERS - SERIE
**MET EEN BEEN
IN HET GRAF**

Duister,
sexy en
bovennatuurlijk

JEANIENE FROST

NEW YORK TIMES BESTSELLER

XANDER

JEANIENE FROST

Nachtjagers

Met een been
in het graf

Uitgegeven door Xander Uitgevers bv
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *Night Huntress – One Foot in the Grave*
Oorspronkelijke uitgever: Avon – imprint van HarperCollins Publishers

Vertaling: Textcase

Omslagontwerp: Studio Marlies Visser

Omslagbeeld: Larry Rostant | Artist Partners Ltd.

Auteursfoto: Matthew Frost

Zetwerk: Michiel Niesen/ZetProducties

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met HarperCollins Publishers en door bemiddeling van Marianne Schönbach Literary Agency te Amsterdam.

Copyright © 2008 Jeaniene Frost
Copyright voor de Nederlandse taal:
© 2013 Xander Uitgevers bv, Amsterdam

Eerste druk 2014

ISBN 978 94 0160 162 7 / NUR 302

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren.
Mocht u desondanks menen rechten te kunnen uitoefenen,
dan kunt u contact opnemen met de uitgever.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt
door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor mijn vader.
Jij bent mijn held,
en dat zal je altijd blijven.*

‘Wat ben je toch arrogant.’

Bones kwam dichterbij tot hij nog maar een halve meter bij me vandaan was. ‘Ik heb ontzettend veel macht. Meer dan je beseft. Minder kan ik er niet van maken – niet arrogant bedoeld of zo. Geen enkel lid van je team zou je zo goed kunnen beschermen als ik en dat weet je best. Of je het nou wilt of niet, Kitten, ik ga je helpen.’

‘Maak je om mij maar niet druk, ik kan prima voor mezelf zorgen.’

Plotseling hield Bones me stevig in zijn armen, mijn hoofd was naar achteren gekanteld. Misschien mijn eigen schuld. Ik had zo hard mijn best gedaan om mezelf emotioneel te beschermen dat ik mijn fysieke verdediging even uit het oog verloren was. En eerlijk gezegd had ik nooit verwacht dat hij me zou bijten.

Jep, er ging geen enkel vampierbelletje rinkelen bij Bones.

Zijn puntige hoektanden begroeven zich diep in mijn nek. Een vreemd soort hitte stroomde door me heen.

Hou daarmee op, wilde ik zeggen, maar ik kon de woorden niet vinden. In plaats daarvan kwam er een primitieve kreun naar buiten. Hij verstevigde zijn greep op me en liet me achterover leunen. Hij likte over mijn nek voor hij zijn tanden er weer in liet wegzinken.

En ik bedacht dat als ik dan toch doodging, ik in elk geval gelukkig zou sterven.

EEN

Ik stond buiten te wachten bij het grote huis van vier verdiepingen dat het bezit was van ene meneer Liam Flannery. Iedereen die naar me keek zou meteen weten dat het hier niet ging om een bezoekje voor de gezelligheid. De lange jas die ik droeg hing open, waardoor mijn pistool en schouderholster duidelijk te zien waren, net als mijn FBI-penning. Mijn broek zat los en mijn blouse ook, om de tien kilo aan zilveren wapens te verbergen die tegen mijn armen en benen gesnoerd zaten.

Toen ik aanklopte werd de deur opengedaan door een oudere man in pak. ‘FBI-agent Catrina Arthur,’ zei ik. ‘Ik kom voor meneer Flannery.’

Catrina was niet mijn echte naam, maar dat is wat er op mijn penning stond. De portier schonk me een gemaakte glimlach.

‘Ik zal kijken of meneer Flannery aanwezig is. Momentje.’

Ik wist al dat Liam Flannery er was. Ik wist ook dat meneer Flannery geen mens was – en de portier evenmin.

Voor mij gold natuurlijk hetzelfde. Hoewel ik de enige van ons drieën was met een hartslag.

Een paar minuten later ging de deur weer open. ‘Meneer Flannery wil u ontvangen.’

Zijn eerste vergissing. En als het aan mij lag zijn laatste.

Toen ik Liam Flannery’s huis binnenkwam dacht ik meteen: Wauw! De muren waren getooid met panelen met sierlijk houtsnijwerk, de vloer was bedekt met een of ander duur marmer en er stonden antieke voorwerpen smaakvol verspreid zover het oog reikte. Dat je dood was wilde nog niet zeggen dat je je huis niet tot leven kon brengen.

De haren in mijn nek gingen recht overeind staan op het mo-

ment dat de kamer zich vulde met macht. Flannery kon niet weten dat ik dat kon voelen, net zoals ik het van de ghouls, zijn portier, had gevoeld. Ik zag er misschien heel gewoon uit, maar ik had een paar geheimen achter de hand. En een overdosis messen, natuurlijk.

‘Agent Arthur,’ zei Flannery. ‘Dit gaat ongetwijfeld over twee van mijn werknemers. Maar ik ben al ondervraagd door de politie.’

Hij had een Brits accent, dat was in tegenspraak met zijn Ierse naam. Als ik die klank alleen al hoorde liep er een rilling over mijn rug. Britse accenten riepen herinneringen bij me op.

Ik draaide me om. Flannery zag er beter uit dan op de foto in zijn FBI-dossier. Zijn bleke, doorzichtige huid stak bijna schitterend af tegen zijn geelbruine overhemd. Je kan veel over vampiers zeggen, maar ik ben er nog nooit een tegengekomen met een slechte huid. Liams ogen waren felblauw en zijn kastanjebruine haar viel tot halverwege zijn nek.

Knappe vent. Hij hoefde er waarschijnlijk weinig moeite voor te doen om zijn maaltijd bij elkaar te scharrelen. Maar het meest indrukwekkende aan hem was zijn aura. Het straalde van hem af met tintelende golven van macht. Geen twijfel mogelijk: een Meester-vampier.

‘Ja, dit gaat inderdaad over Thomas Stillwell en Jerome Hawthorn. Het bureau stelt uw medewerking zeer op prijs.’

Ik deed zo beleefd om tijd te winnen en erachter te komen hoeveel andere mensen er in huis waren. Ik spitste mijn oren, maar tot zover kwam ik alleen uit op Flannery, de ghouls bij de deur en mijzelf.

‘Uiteraard. Alles om de sterke arm der wet te kunnen ondersteunen,’ zei hij met een geamuseerde ondertoon.

‘En wilt u het gesprek hier voeren?’ vroeg ik om meer van de omgeving te zien te krijgen. ‘Of wilt u liever wat meer privacy hebben?’

Hij struinde op me af. ‘Agent Arthur, als u me onder vier ogen wilt spreken, noem me dan gewoon Liam. En ik hoop wel dat je

over andere dingen wilt praten dan alleen over die saaie Jerome en Thomas.’

O, als ik Liam eenmaal achter gesloten deuren had, was ik écht niet van plan om tijd te verspillen aan praten. Vanaf het moment dat hij verdacht werd van de moord op zijn werknemers stond Flannery op mijn to-dolijstje, hoewel ik hier niet was om hem te arresteren. Gewone mensen geloofden niet in vampiers en ghouls, dus er bestond ook geen juridische procedure om met deze moordlustige types om te gaan. Nee, in plaats daarvan bestond er een geheime tak van Homeland Security en mijn baas, Don, stuurde mij op die types af. Er gingen echt wel verhalen over mij de ronde in de ondode wereld. De geruchten namen toe terwijl ik doorging met waar ik goed in was, maar slechts één vampier kende mijn ware identiteit. En hem had ik al meer dan vier jaar niet gezien.

‘Liam, je bent toch hoop ik niet aan het flirten met een FBI-agent die onderzoek doet naar jouw aandeel in een dubbele moord?’

‘Catrina, een onschuldig man maakt zich niet druk over het raderwerk van de wet dat in de verte knarst. Ik moet ze wel nageven dat ze zo’n mooie vrouw als jij hebben gestuurd om met me te praten. Je komt me ergens bekend voor, maar ik weet zeker dat ik het me zou herinneren als ik je eerder had ontmoet.’

‘Nee hoor,’ zei ik direct. ‘Geloof me, dat zou ik me nog wel herinneren.’

Dat bedoelde ik niet als compliment, maar hij grinnikte toch, veel te dubbelzinnig naar mijn zin.

‘Reken maar.’

Zelfingenomen hufter die je bent. Laten we eens kijken hoe lang je die zelfvoldane grijns op je smoel kunt houden.

‘Weer even ter zake, Liam. Praten we hier of onder vier ogen?’

Hij maakte een verslagen geluid. ‘Als je echt wilt dat het die kant op gaat kunnen we net zo goed naar de bibliotheek gaan. Kom maar mee.’

Ik volgde hem langs nog meer weelderig gedecoreerde, lege ka-

mers naar de bibliotheek. Een indrukwekkend tafereel met kasten vol nieuwe en oude boeken. Er lagen zelfs perkamentrollen tentoongesteld in een glazen vitrine. Maar mijn aandacht werd getrokken door een groot kunstwerk aan de muur.

‘Het ziet er... primitief uit.’

Op het eerste gezicht leek het hout of ivoor, maar als je het van dichtbij bekeek, zag je dat het botten waren. Van mensen.

‘Aboriginals, bijna driehonderd jaar oud. Gekregen van wat maten van me in Australië.’

Liam kwam dichterbij, zijn turkoois blauwe ogen begonnen smaragdgroen op te lichten. Ik herkende de groene puntjes in zijn blik voor wat ze waren. Lust en honger zagen er hetzelfde uit bij een vampier. Allebei zorgden ze dat de ogen smaragdgroen opgloeiden en dat de hoektanden tevoorschijn kwamen. Liam was dus hitsig of hongerig, maar ik was niet van plan om welk verlangen dan ook te bevredigen.

Mijn mobiel ging af. ‘Hallo,’ zei ik toen ik opnam.

‘Agent Arthur, ben je meneer Flannery nog steeds aan het onderwerpen?’ vroeg Tate, mijn onderbevelhebber.

‘Ja. Ik ben over een klein half uurtje wel klaar.’

Vertaling: als ik over een half uur mijn telefoon niet opnam, zouden Tate en mijn team het huis binnendringen.

Tate hing op zonder commentaar. Hij had er een hekel aan als ik dingen in mijn eentje afhandelde, maar dat was pech voor hem. Flannery’s huis was doodstil – hoe toepasselijk dat ook klonk – en het was alweer een tijd geleden dat ik met een Meestervampier had gevochten.

‘Ik geloof dat de politie al heeft meegedeeld dat de lichamen van Thomas Stillwell en Jerome Hawthorn bijna helemaal zonder bloed zijn teruggevonden. En er waren geen zichtbare wonden om dit te verklaren,’ zei ik. Ik sprong meteen in het diepe.

Liam haalde zijn schouders op. ‘Heeft het Bureau een theorie?’

O, we hadden wel meer dan alleen een theorie. Ik wist dat Liam

de gaatjes die hem zouden verraden had gesloten met een druppel van zijn eigen bloed voordat ze stierven. Bam, twee lichamen leeg en geen vampiervisitekaartje om de dorpelingen op stang te jagen – tenzij je wist waar je op moest letten.

Ik kaatste de bal onaangeraakt terug: ‘Maar jij wel, of niet?’

‘Weet je waar ik een theorie over heb, Catrina? Dat je even zoet smaakt als je eruitziet. Eigenlijk heb ik nergens anders aan kunnen denken vanaf het moment dat je hier binnen kwam lopen.’

Ik verzette me niet toen Liam de afstand tussen ons overbrugde en mijn kin ophief. Uiteindelijk zou dat hem meer afleiden dan alle andere dingen die ik kon verzinnen.

Zijn lippen voelden koel op de mijne en vibreerden van energie, waardoor er prettige tintelingen door mijn mond gingen. Hij kon erg goed zoenen, hij voelde aan wanneer hij verder moest gaan en wanneer hij écht verder moest gaan. Ik stond mezelf toe om er zelfs even van te genieten – mijn god, vier jaar celibaat eisten hun tol! – en ik kwam ter zake.

Ik sloeg mijn armen om hem heen, waarmee ik verborg dat ik een dolk uit mijn mouw schudde. Tegelijkertijd liet hij zijn handen langs mijn heupen glijden en voelde hij de harde vormen onder mijn broek.

‘*What the hell?*’ mompelde hij en hij trok zich terug.

Ik glimlachte. ‘Verrassing!’ En ik sloeg toe.

De stoot had hem op slag moeten doden, maar Liam was sneller dan ik had verwacht. Precies op het moment dat ik naar hem uitviel, veegde hij mijn voeten onder me vandaan, dus mijn zilveren mes miste zijn hart op een haar. In plaats van dat ik mijn evenwicht probeerde te hervinden, liet ik mezelf vallen. Ik rolde bij hem vandaan zodat hij miste toen hij in de richting van mijn hoofd trapte. Liam kwam naar voren om het opnieuw te proberen, maar hij trok zich met een ruk terug – drie van mijn werpmessen waren in zijn borst beland. Godsamme, had ik zijn hart alwéér gemist.

‘God-gloeierende!’ riep Liam uit. Hij probeerde niet meer te doen

alsof hij een mens was. Zijn ogen gloeiden smaragdgroen op terwijl zijn puntige hoektanden tevoorschijn schoten. ‘Jij moet de vermaarde Rode Dood zijn – de vrouw met de zeis! Wat brengt de boeman van alle vampiers naar mijn huis?’

Hij klonk geïntrigeerd, maar niet bang. Hij was nu wel meer op zijn hoede, en hij draaide rondjes om me heen terwijl ik overeind sprong. Ik gooide mijn jas van me af zodat ik beter bij mijn wapens kon.

‘O, niet veel spannends,’ zei ik. ‘Je hebt mensen vermoord. Ik ben hier om de rekening te vereffenen.’

Liam rolde gewoon met zijn ogen. ‘Geloof me, poppetje, Jerome en Thomas hadden het meer dan verdiend. Die smerige dieven hebben me bestolen. Het is tegenwoordig zo moeilijk om goed personeel te vinden.’

‘Klets maar raak, knapperd. Het boeit niet.’

Ik liet mijn hoofd langs mijn schouders heen en weer rollen en pakte nog meer messen vast. Geen van ons knipperde zelfs maar met de ogen terwijl we wachtten tot de ander actie zou ondernemen. Wat Liam zich niet realiseerde, was dat ik wist dat hij hulp had opgeroepen. Ik kon de ghoul stilletjes dichterbij horen sluipen. Hij bracht zelfs de lucht om hem heen nauwelijks in beweging. Liam kletste om tijd te winnen.

Hij schudde zijn hoofd, alsof hij het zichzelf kwalijk nam.

‘Je uiterlijk had me moeten waarschuwen. Ze zeggen dat de Rode Dood haar zo rood als bloed heeft, ogen zo grijs als rook, en een huid... mmmm, uniek. Ik heb nog nooit een mens met zulk mooi vlees gezien. Jezus, meisje, ik wilde je niet eens bijten. Nou ja, niet op de manier die jij je voorstelde.’

‘Ik voel me gevleid dat je me zowel wilt neuken als vermoorden. Echt, Liam, wat lief.’

Hij grijnsde. ‘Valentijnsdag is natuurlijk nog maar een maand geleden.’

Hij drong me naar de deur en ik liet het toe. Opzettelijk trok ik

mijn langste mes uit mijn broekspijp – het was vergelijkbaar met een klein zwaard – en verruilde dat voor de werpmessen in mijn rechterhand.

Liam grijpsde nog breder toen hij dat zag. ‘Indrukwekkend, maar je hebt mijn lans nog niet gezien. Laat je speeltjes vallen, dan laat ik hem zien. Je mag zelfs een paar messen houden, als je dat graag wilt. Dat maakt het alleen maar interessanter.’

Hij dook naar voren, maar ik trapte er niet in. In plaats daarvan gooide ik de vijf messen in mijn linkerhand naar hem toe en werfelde ik om mijn as om de stoot van de ghoul achter me te ontwijken. Met één enkele uithaal waarvan mijn hele arm trilde, gooide ik het mes met al mijn kracht in de nek van de ghoul.

Hij kwam er aan de andere kant weer uit. Het hoofd van de ghoul draaide even rond, zijn opengesperde ogen op de mijne gericht, voor het op de grond plofte. Er was maar één manier om een ghoul te doden... zoals ik het net gedaan had.

Liam rukte mijn zilveren messen uit zijn lichaam alsof het niet meer dan tandenstokers waren.

‘Vals kreng, nu ga ik je pas écht pijn doen! Magnus was al veertig jaar mijn vriend!’

En daarmee kwam een einde aan de onschuldige plagerijtjes. Liam kwam met een ongelooflijke snelheid op me af. Hij had alleen zijn lichaam en zijn tanden als wapens, maar die waren ontzagwekkend. Liam ramde met zijn vuisten op me in en ik sloeg hem al even hard terug. Een paar tellen mepten we er gewoon op los en we gooiden elke tafel en lamp om die in de weg stond. Uiteindelijk gooide hij me door de kamer en ik belandde met een knal naast het ongewone kunstwerk dat ik had bewonderd. Hij kwam achter me aan en ik trapte van me af zodat hij naar achteren sloeg, tegen de vitrinekast. Ik rukte het werk van de muur en gooide die naar zijn hoofd.

Liam dook weg en vloekte toen het ingewikkelde kunstwerk achter hem aan diggelen viel.

‘Heb je goddomme geen respect voor artefacten? Dat stuk was ouder dan ik ben! En hoe kom je in godesnaam aan zulke ogen?’

Ik hoefde niet in de spiegel te kijken om te weten waar hij het over had. Mijn voorheen grijze ogen zouden nu wel net zo felgroen opgloeien als die van Liam. Als ik vocht was het bewijs van mijn gemengde afkomst duidelijk zichtbaar – met dank aan mijn onbekende vampiervader.

‘Dus die bottenpuzzel was ouder dan jij was? En hoe oud is dat? Tweehonderd? Tweehonderdvijftig? Sterk dus. Ik heb vamps aan mijn staak geregen die wel zevenhonderd waren en die sloegen niet zo hard als jij. Jou doden gaat leuk worden.’

Dat was dus geen grap. Er was geen lol aan als ik gewoon een vampier spietste en mijn team het overschot liet opvegen.

Liam grijnsde naar me. ‘Tweehonderdtwintig, poppetje van me. In harteloze jaren dan, hè. De jaren daarvoor tellen niet mee – niets dan armoede en ellende. Londen was een soort riool in die tijd. Ziet er nu veel beter uit.’

‘Vervelend voor je dat je het nooit zal terugzien.’

‘Dat betwijfel ik, poppetje. Denk jij dat je het leuk gaat vinden om mij te doden? Ik weet in elk geval dat ik het geweldig ga vinden om jou te neuken.’

‘Laat maar zien wat je kunt dan,’ daagde ik hem uit.

Hij vloog door de kamer – zo snel dat ik hem niet kon ontwijken – en gaf me met brute kracht een klap tegen mijn hoofd. Ik zag sterretjes, de kracht van de klap had een normaal mens linea recta zijn graf in gestuurd. Maar ik was nooit normaal geweest, dus hoewel ik tegen mijn misselijkheid vocht, kon ik toch snel reageren.

Ik werd helemaal slap, liet mijn mond openhangen en mijn ogen rolden achter in mijn hoofd. Ik viel op de grond met mijn hals verleidelijk ontbloot. Vlak bij mijn ontspannen hand lag een van de werpmessen die hij uit zijn borst had getrokken. Zou Liam een mes in mijn rug steken of kijken hoe erg ik eraan toe was?

Mijn gok loonde de moeite. ‘Dat is beter,’ mompelde Liam en hij

knielde bij me neer. Hij liet zijn handen over mijn lichaam glijden en hij gromde geamuseerd.

‘Niet zomaar een eenpersoonsleger... Die griet draagt verdomme een heel arsenaal.’

Efficiënt ritste hij mijn broek open. Hij zou waarschijnlijk mijn messen weghalen, dat zou wel zo slim zijn. Maar toen hij mijn broek over mijn heupen trok aarzelde hij even. Zijn vingers gleden over de tatoeage op mijn heup die ik vier jaar geleden had laten zetten, direct nadat ik mijn oude leven in Ohio had ingeruild voor dit nieuwe leven.

Ik greep mijn kans en sloot mijn hand om de dichtstbijzijnde dolk. Die dreef ik in zijn hart. Liam verstijfde en zijn geschokte blik ontmoette de mijne.

‘Ik dacht dat als de *Alexander* me niet mijn zeemansgraf zou bezorgen, niets me eronder kon krijgen...’

Ik stond op het punt om die laatste, fatale draai aan het mes te geven toen het kwartje viel. *Een schip dat de Alexander heette. Hij kwam uit Londen en was ongeveer tweehonderdtwintig jaar dood. Hij had Aboriginalkunst in zijn huis, gekregen van een vriend uit Australië...*

‘Welke ben jij?’ vroeg ik en ik hield het mes stil. Als hij bewoog, zou het zijn hart openrijten. Als hij bewegingloos bleef, zou het hem niet doden. Nog niet.

‘Wat?’

‘In 1788 voeren vier gevangenen naar de strafkolonie in South Wales op een schip genaamd de *Alexander*. Een ervan ontsnapte al snel nadat ze aan land gingen. Een jaar later keerde die ontsnapte gevangene terug en hij doodde iedereen, behalve zijn drie vrienden. Een van hen koos ervoor in een vampier te veranderen, de andere twee werden gedwongen. Ik weet wie je níét bent, dus jij mag me vertellen wie je wél bent.’

Hij keek misschien nog wel verbaasder dan toen ik zijn hart had gespietst. ‘Slechts een paar mensen op deze hele aardbol kennen dat verhaal.’

Ik gaf dreigend een rukje aan het mes, dat daardoor nog wat dieper ging. Toen was het wel duidelijk.

‘Ian. Ik ben Ian.’

Téring! Boven op me lag de man die de liefde van mijn leven bijna tweehonderdtwintig jaar geleden in een vampier had veranderd. Over ironie gesproken.

Liam, of Ian, had zelf gezegd dat hij een moordenaar was. Toegegeven, zijn werknemers hadden misschien wel, maar misschien ook niet van hem gestolen. Er was nooit gebrek aan dwazen op de wereld. Vampiers hanteerden andere regels als het om hun bezit ging. Ze waren op het bizarre af territoriaal ingesteld. Als Thomas en Jerome wisten wat hij was en ze van hem hadden gestolen, hadden ze geweten welke consequenties dat zou hebben. Maar dat was niet wat mijn hand stilhield. Uiteindelijk kwam het er eenvoudig op neer dat ik Bones dan misschien wel had verlaten, maar niet de persoon kon doden die verantwoordelijk was omdat hij in mijn leven was gekomen.

Ja, noem me maar sentimenteel.

‘Liam, of Ian, als je dat liever hebt, jij gaat nu heel goed naar mij luisteren. Jij en ik gaan opstaan. Ik ga dit mes uit je trekken en dan ga jij wegrennen. Je hart is doorboord, maar dat geneest wel. Ik was iemand een leven schuldig en ik schenk het aan jou.’

Hij staaarde me aan. De lichtjes in zijn ogen gloeiden weer op.

‘Crispin.’ Bones’ echte naam hing tussen ons in, maar ik reageerde niet. Ian liet een gepijnigde lach ontsnappen. ‘Het kan alleen Crispin zijn. Had ik kunnen weten door de manier waarop je vecht, om nog maar te zwijgen van je tatoeage, die identiek is aan die van hem. Gemeen trucje, doen alsof je bewusteloos bent. Hij zou daar nooit zijn ingetrapt. Hij zou je hebben geschopt tot je niet meer kon doen alsof.’

‘Je hebt gelijk,’ stemde ik mild in. ‘Dat is het eerste wat Bones me leerde. Altijd iemand nog verder de grond in trappen. Ik heb goed opgelet. Jij niet.’

‘Nou nou nou, kleine Rode Dood van me. Dus jij bent de reden dat hij de afgelopen paar jaar zo’n rothumeur had.’

Plotseling trok mijn hart samen van vreugde. Ian had net bevestigd wat ik mezelf niet had toegestaan om me af te vragen. Bones leefde nog. Ook al haatte hij me omdat ik hem had verlaten – hij leefde nog.

Ian maakte gebruik van de situatie. ‘Dus, jij en Crispin? Ik heb hem al een paar maanden niet gesproken, maar ik kan hem opsporen. Ik kan je naar hem toe brengen, als je wilt.’

De gedachte dat ik Bones weer zou zien zorgde voor een kakofonie aan emoties. Om ze te verbergen lachte ik spottend.

‘Voor geen goud. Bones vond me en gebruikte me als lokaas voor de doelwitten die hij vermoordde voor geld. Hij heeft me zelfs overgehaald die tatoeage te laten zetten. En nu we het toch over goud hebben: als je Bones weer ziet, mag je tegen hem zeggen dat ik nog geld van hem krijg. Hij heeft me nooit mijn aandeel van de opbrengst van de klussen gegeven zoals hij had beloofd. De enige reden dat jij vandaag geluk hebt is omdat hij ooit geholpen heeft mijn moeder te redden, dus wat dat betreft sta ik bij hem in het krijt en ik gebruik jou om hem terug te betalen. Maar als ik Bones ooit weer zie, is dat als ik hem aan mijn mes heb geregen.’

Elk woord deed pijn, maar een noodzakelijk kwaad. Ik wilde geen schietschijf om Bones’ nek hangen door toe te geven dat ik nog steeds van hem hield. Als Ian zou doorgeven wat ik had gezegd, zou Bones weten dat het niet waar was. Hij had niet geweigerd me te betalen voor de klussen die ik met hem had gedaan – ik had geweigerd het geld aan te nemen. En hij had me ook die tattoo niet aangeprezen. Ik had de gekruiste knekels laten zetten uit vruchteloos verlangen toen ik hem had verlaten.

‘Jij bent deels vampier. Dat moet wel, met die gloeiende ogen. Vertel eens – hoe kan dat?’

Ik had het bijna niet gedaan, maar ik dacht: boeien. Ian kende mijn geheim al. Hóé het gebeurd was, was bijna een anticlimax.

‘Een of andere nieuwe vampier heeft mijn moeder verkracht en helaas voor haar deden zijn zwemmertjes het nog. Ik weet niet wie hij is, maar op een dag zal ik hem vinden en hem doden. Tot die tijd moet ik het doen met klaplopers en dooie dienders die erop lijken.’

Ergens aan de andere kant van de kamer ging mijn telefoon over. Ik maakte geen aanstalten om hem te beantwoorden, maar ik praatte gehaast.

‘Dat is mijn back-up. Als ik niet opneem, komen zie hier binnenstormen. Met meer mankracht dan jij nu aankunt. Sta langzaam op. Als ik dit mes uit je trek, ren je alsof de duivel je op de hielen zit en je stopt niet. Je krijgt je leven van me, maar je laat dit huis achter en je komt niet meer terug. Deal? Denk na voor je antwoordt, want ik bluf niet.’

Ian glimlachte benepen. ‘O, ik geloof je. Je hebt een mes in mijn hart gestoken. Dat geeft je weinig reden om te liegen.’

Ik vertrok geen spier. ‘Dan gaan we ervoor.’

Zonder nog iets te zeggen begon Ian zich op zijn knieën omhoog te duwen. Elke beweging was een marteling, dat zag ik zo, maar hij perste zijn lippen op elkaar en gaf geen kik. Toen we allebei rechtop stonden, trok ik voorzichtig het mes uit zijn rug en hield ik het bloederige ding voor me uit.

‘Tot ziens, Ian. Maak dat je wegkomt.’

Hij knalde met zo’n snelheid door een raam links van mij dat hij bijna niet te zien was. Al was hij minder snel dan eerst, het was nog steeds indrukwekkend. Buiten hoorde ik hoe mijn mannen zich naar de deur haastten. Er was nog één ding dat ik moest doen.

Ik ramde dezelfde dolk nu in mijn eigen buik, diep genoeg om me op mijn knieën te krijgen, maar wel zo hoog dat ik mezelf niet dodelijk verwondde. Toen mijn rechterhand Tate de kamer in kwam rennen, zat ik happend naar adem voorovergebogen, terwijl bloed op het prachtige hoogpolige tapijt stroomde.

‘Jezus, Cat!’ riep hij uit. ‘Laat iemand de Brams tevoorschijn halen!’

Mijn andere twee kapiteins, Dave en Juan, maakten zich uit de voeten om daaraan te voldoen. Tate nam me in zijn armen en droeg me het huis uit. Met raspende adem gaf ik hem instructies.

‘Er is er een ontkomen, maar ga hem niet achterna. Hij is te sterk. Er is niemand anders in huis, maar check toch snel en trek je dan terug. We moeten snel weg, voor het geval hij terugkomt met versterkingen. Ze zouden gehakt van ons maken.’

‘Een keer het huis doorlopen en dan terugtrekken, terugtrekken!’ commandeerde Tate en hij sloot de deuren van het busje waar hij me naartoe had gedragen. Tate trok het mes uit mijn buik en duwde verband tegen de wond, waarna hij me wat pillen gaf die bij geen enkele reguliere apotheek verkrijgbaar waren.

Na vier jaar en met een team van briljante wetenschappers was het mijn baas Don gelukt om uit het bloed van ondoden een wondergeneesmiddel te maken. Bij normale mensen genas het als bij toverslag reguliere verwondingen als gebroken botten en inwendige bloedingen. We hadden ze Brams genoemd, ter ere van de schrijver die vampiers beroemd had gemaakt.

‘Je had niet in je eentje naar binnen moeten gaan,’ zei Tate berispelijk. ‘Verdomme, Cat, luister de volgende keer gewoon naar me!’

Ik grinnikte zwakjes. ‘Wat jij wilt. Ik ga je nu niet tegenspreken.’
Ik viel flauw.